

Kändisredaktör med engagemang för utsatta människor

Efter 15 år på som programledare i TV sadlade Kattis Ahlström om och blev chefredaktör på ICA-kuriren. Utöver sin professionella attityd till jobbet drivs Kattis av ett starkt engagemang för utsatta människor, både härhemma och i fattiga länder i tredje världen. Därför har hon lagt en viss del av sin starkt inrutade tid på uppdrag för BRIS och FN:s befolkningsfond.

Genom sina insatser genom åren som mångsidig programledare i TV har Katarina Sofie Ahlström lyckats med att bli Kattis med stora delar av svenska folket. Men kändisskapet är inget hon eftersträvat utan något som kommit som en bieffekt av den utsatta positionen i TV-kamerornas strålkastarljus. Hur är det då att vara en kändis, som dagligen uppmärksammas och blir igenkänd?

– Ofta bra, man vänjer sig. Det som kan vara jobbigt inför barnen är de felaktiga rubriker och skrivelser jag ibland utsätts för. Ofrivilligt och mot sin vilja blir man en del av den narcissistiska mediekultur som präglar kändisrapporteringen.

När Kattis får frågan hur det är att få träffa så många kända personer och hur de är som människor, svarar hon mildt tillrättavisande.

– Så kan man inte säga, jag bedömer inte människor efter det. Det krävs andra saker för att jag ska bli imponerad, även om det var en lite överklig känsla att t ex träffa en legend som Muhammad Ali. Men när vi började prata så var det inget speciellt med honom, han var den person han var och inget annat.

Vi kommer istället in på hennes engagemang för utsatta människor av olika slag, något som tagit sig uttryck i att hon avsatt en del av sin tid åt insatser för BRIS (Barnens rätt i samhället) och som goodwillambassadör för UNFPA (FN:s befolkningsfond). Vad var det då som ledde henne in på dessa områden?

– Jag har alltid haft ett naturligt engagemang för barns utsatthet och velat göra en insats på något sätt. Som komplement till det dagliga jobbet är det viktigt för mig att göra något slags nytta på annat sätt också. Jag skulle bli knäpp annars! När det gäller barnen tror jag att barn känner sig mer ensamma och utsatta i vårt samhälle. Det har utvecklats en kultur där de inte får vara barn så länge. Jag tror också att många barn kommer i kläm under vuxengenerationens självförverkligande. Allt ska gå så fort, fast barn kräver både tålmod och tid. Tyvärr har barns utsatthet blivit en lågprofilerad fråga i den politiska debatten.

Uppdraget i UNFPA har inneburit att Kattis fått göra många resor till länder i tredje världen. Det anser hon att fler borde göra för att få ett annat perspektiv på tillvaron.

– Fast vi får inte måla ut tredje världens människor som offer, utan som individer med kraft och förmåga att förändra sin situation. Det är viktigt att strida för vårt bistånd till dessa länder, bl a genom att bättra på deras rättigheter till sjukvård, säkrare graviditeter och förlossningar och mikrokrediter till kvinnor, som en hjälp till självhjälp.

Kattis betonar att utbytet med de fattigare länderna är en tvåvägskommunikation där vi också har något att lära oss av deras kultur och sätt att leva.

– Härhemma lever vi i en självfixerad kultur, något som vi inte mår bra av. Allt vi gör är inte bara rätt det heller. I de fattiga länder, som jag gästade, har man ett helt annat sätt att ta hand om varandra. De brukar titta förvånade på mig när jag berättar om att i Sverige samlar vi våra gamla i ett stort hus. Hos dem har de äldre stort värde, de lever med i familjegemenskapen och är respekterade för sin ålder och erfarenhet.

Vi är överens om att överflöd på pengar och ägodelar inte automatiskt gör oss lyckligare. Men hur kan vi då definiera lycka?

– För mig är lycka att kunna göra det jag vill. Det är en stor styrka, för det man verkligen vill det gör man också bra och fler borde få möjlighet till detta.

Du har sagt att du närt en dröm att bli en Flying Doctor, finns den drömmen kvar?

– Ja, min pappa var läkare och jag har väl alltid haft en romantisk bild av att rädda människor, att fixa och laga. Jag mår bra av det och det känns fascinerande och spännande!

Kortfakta om Kattis Ahlström

Fullständigt namn: Katarina Sofie Ahlström

Född var och när: I Göteborg 1966, uppväxt i Lund

Familj: Barnen Ebba och Love

Intressen: Främst mina barn, att läsa, gå på konserter

Musiksmak: Mest klassiskt, Brahms och opera bland annat

Gillade som programledare: Nerven och intensiteten i en direktsändning som gör att man skärper sig. Spännande att improvisera och förmedla intryck ”på volley”

Är som chef: Jag *vill* vara en trygg chef som bryr mig om arbetsplatsen och de som jobbar där

Gudstro: Jag tror på något och det pågår en ständig diskussion inom mig själv angående min relation till Gud. Det handlar om en slags förlängd barnatro, en trygghet och tröst. Om jag vore tillräckligt troende skulle det vara kul att vara präst. Jag har idéer om att öppna kyrkan och få dit folk, genom att prata det språk som folk förstår.

Okänd talang: Brukar ”glädja” folk här på jobbet med att sjunga poplåtar på operavis (skratt)

